

11. DAN CAMINA

Prva pogrešanja

Sobota, 2. septembra 2017

Malce melanholična so postala ta neskončna polja, preko katerih se že nekaj dni premikamo kot samotni popotniki, grički med njimi, na vrhu kakšno drevo, pa Jakobova školjka na stebričkih, suha trava, ki vsake toliko izpusti kako bilko, da se zapodi čez strnišča, naše sence in kakšen molčeč sopotnik v daljavi ... Potem se pojavi vasica, stare hiše s cvetjem na oknih nas spomnijo na dom. V njej počijemo in si skušamo popestriti jedilnik; ob rižu, testeninah, piškotih in energijskih tablicah se nam počasi že nabirajo želje po čem drugačnem. Posedimo v senci, kajti dnevi so vroči, popijemo požirek, potem pa spet odidemo v samoto in tišino. Takšna so naša opravila, takšni dnevi, hoditi smo se odločili in to nam je vedno lepše opravilo. Razen kadar pot zavije na asfalt, takrat se stopala uprejo in misli zmotijo mimoidoči avtomobili, ki živijo v povsem drugem svetu, hitrejšem, pestrejšem, v življenju, ki smo se mu za mesec dni odrekli. In ni bilo boljše odločitve od te, čeprav je kdaj hudo. No, čeprav je vsak dan tudi hudo.

Danes na primer pogrešam ljudi, s katerimi smo skupaj začeli camino. Ni kaj, neka posebna vez nas povezuje med seboj. Ne da bi vedeli drug za drugega, smo se istočasno, vsak iz svojega sveta, zbrali na istem mestu, da bi prehodili isto pot. Zato bomo za vedno sopotniki. Ker je Bog tako hotel.

Prejšnje dni smo se bolj ali manj srečevali že med potjo in izbirali ista, najcenejša prenočišča, pet ali deset evrov se na koncu meseca pošteno pozna. Nekaterih pa zdaj že dva dni nismo videli in morda jih ne bomo nikoli več ... Amelie iz Hamburga mora zaradi žuljev celo k zdravniku, Rea iz Frankfurta je prekinila pot, da se vrne domov in sporoči možu svojo odločitev, da gresta narazen. Kaj je z dvometriskim Špancem, z onim »ta smešnim«, ki se reži kot pirat, z Desiré iz Vidma in z vedno šepajočo Korejko, ki so bili del naše popotne družčine, pa niti ne vem več.

Zanimivo, kako se ti v resnici prikupijo ljudje, s katerimi deliš isto pot. Toda čeprav gre za isto pot, jo mora vsak napraviti sam, kar kdaj nujno pomeni, da se mora od ostalih ločiti in jih pustiti za seboj. Slovesa mi nikdar niso šla preveč od rok. Solze me pri tem res ne skrbijo, bolj pa me skrbi to, da ljudi iz svojega življenja ne znam izpustiti. Ne morem jim pustiti, da bi šli svojo pot, čeprav v teoriji seveda vem, da je največja ljubezen ljubiti ptico na nebu in ne v kletki.

Sonce nad Atapuerco [atapuérko] se je zavilo v prosojne oblake. Piha in malce me zebe. V daljavi vidim hrib, ki smo ga danes pustili za seboj. Po nekaj kilometrih mučne poti, ki je vodila ob prometnih cestah, smo danes uživali med borovci in čisto gozdno tišino. Sonce nas je grelo, premražene od vetra. Našli smo trgovino, ko smo že mislili, da bo za večerjo samo konzerva tune s starim kruhom.

Nekaterih lukenj se v življenju res ne da zamašiti, nekaterih praznin se ne da napolniti. A skozi luknje v strehi pride sonce v hišo.

Marija, kakor si bila sposobna stati na križevem potu in se poslavljati od svojega sina, nauči tudi mene izpuščati stvari in se posloviti od njih, ne zato, ker jih ne bi imel rad, ampak prav zato, da bom znal prav ljubiti. Amen.